

Αθήνα, 8 Σεπτεμβρίου 2020

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ

**Η ευθύνη για την προστασία της υγείας στο χώρο εργασίας
ανήκει στον εργοδότη και στο κράτος.**

Συναδέλφισσες, Συνάδελφοι,

Με το σχέδιο Νόμου του Υπουργείου Υγείας, που κατατέθηκε πρόσφατα, κυρώνονται Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου και ρυθμίζονται θέματα όλων των Υπουργείων για την αντιμετώπιση των συνεπειών της Πανδημίας. Το Νομοσχέδιο αυτό περιλαμβάνει και διατάξεις αρμοδιότητας του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων.

Ανάμεσα σε αυτές, ιδιαίτερο προβληματισμό για τον χώρο μας προκαλούν οι ακόλουθες:

Α) Η διάταξη για την αναπλήρωση του χρόνου απουσίας του εργαζόμενου από την εργασία του, λόγω κατ' οίκον περιορισμού του (υποχρεωτικής καραντίνας) για αποφυγή της μετάδοσης του κωρονοϊού COVID-19 (Άρθρο 10 του σ.ν.).

Παρέχεται από την 1.9.2020 και για αόριστο διάστημα η δυνατότητα σε εργοδότη που απασχολεί εργαζόμενο, ο οποίος τίθεται σε καραντίνα επτά (7) ή δεκατεσσάρων (14) ημερών, στο πλαίσιο των μέτρων προληπτικού ελέγχου για τον περιορισμό της διάδοσης του κορωνοϊού:

- Να καθορίσει με απόφασή του ότι η εργασία που παρέχεται από τον εργαζόμενο αυτόν θα πραγματοποιείται με το σύστημα της εξ αποστάσεως εργασίας.
- Εάν δεν είναι εφικτή η εφαρμογή της εργασίας από απόσταση, να απασχολεί τον εργαζόμενο, σύμφωνα με τις ανάγκες της επιχείρησης, πέραν του ημερήσιου συμβατικού ωραρίου του, κατά μία (1) ώρα ημερησίως, σε άλλες εργάσιμες ημέρες, από τη λήξη του περιορισμού του εργαζόμενου μέχρι τη συμπλήρωση του ημίσεος των ωρών που αντιστοιχούν στις εργάσιμες ημέρες παραμονής του κατ' οίκον.

Και στις δύο περιπτώσεις ο εργοδότης υποχρεούται να καταβάλλει κανονικά για το χρονικό διάστημα παραμονής κατ' οίκον του εργαζομένου το σύνολο των αποδοχών και ασφαλιστικών εισφορών.

Πάγια θέση της Ομοσπονδίας μας είναι, ότι η πανδημία δεν μπορεί να αποτελεί αφορμή διάβρωσης θεμελιωδών εργασιακών κανόνων και δικαιωμάτων, ούτε βέβαια να προκαλεί επαχθείς συνθήκες για τον εργαζόμενο, με τη μετάθεση σε αυτόν βαρών και ευθυνών που δεν του ανήκουν.

Στην προκειμένη, όμως, περίπτωση, ο εργαζόμενος αφ' ενός υποχρεούται σε καραντίνα, για λόγους δημόσιας υγείας και οφειλόμενης πρόνοιας του εργοδότη του στο σύνολο του προσωπικού του, αφ' ετέρου καλείται να (ανα)πληρώσει, τις μισές ώρες που αναλογούν στις ημέρες που αναγκαστικά δεν εργάστηκε, όπου βέβαια δεν είναι δυνατή η παροχή εξ αποστάσεως εργασίας. Αυτά, **επιπλέον του κανονικού του ωραρίου και τυχόν υπερεργασίας ή υπερωρίας, χωρίς καμιά αμοιβή.**

Το θέμα δεν είναι «πόσες ώρες» και εάν θα μοιραστούν τα βάρη «ισομερώς» ανάμεσα στον εργαζόμενο και στον εργοδότη, ως εάν να μοιράζονται ισομερώς την ευθύνη για την προστασία της υγείας στο χώρο εργασίας και γενικότερα την ευθύνη προστασίας της δημόσιας υγείας.

Είναι να τηρηθεί η βασική αρχή, ότι η ευθύνη για την προστασία της υγείας στο χώρο εργασίας ανήκει στον εργοδότη και της δημόσιας υγείας στο Κράτος. Βάσει αυτών, ο εργαζόμενος που υποχρεούται σε καραντίνα δεν πρέπει να χρεωθεί ούτε μια ώρα απλήρωτης εργασίας.

Για αυτό, άλλωστε, σε άλλες χώρες, όπως στην Ιταλία, η άδεια για καραντίνα χορηγείται ως αναρρωτική και με επιδότηση από το δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα, χωρίς να απαιτείται αναπλήρωση.

Πέραν, όμως, των θεμάτων αρχής, τίθενται και ζητήματα πρακτικής εφαρμογής, τα οποία παραπέμπονται σε Υπουργική Απόφαση. Τι αλήθεια θα συμβεί σε περίπτωση αλληπάλληλων κρουσμάτων στον εργασιακό χώρο, συνακόλουθα αλληπάλληλων αναγκών να τεθεί το προσωπικό σε καραντίνα; Πόσες ώρες απλήρωτης εργασίας θα χρεωθεί αναγκαστικά ο εργαζόμενος, σε ποιο διάστημα και πώς θα τις αναπληρώσει; Ποιός και πώς θα κρίνει ότι δεν μπορεί να υπάρξει άλλη λύση απασχόλησης του εργαζόμενου από απόσταση; Ποιός και πώς θα ελέγχει αποτελεσματικά την τήρηση των νόμιμων ορίων υπερεργασίας, υπερωρίας και «αναπλήρωσης»;

Πιστεύουμε ότι η διάταξη αυτή δημιουργεί ερείσματα απορρύθμισης του ωραρίου, ισχυρής αβεβαιότητας για τα χρονικά όρια της εργασίας και ότι είναι αδίκως και δυσανάλογα επαχθής για τον εργαζόμενο.

Για τούτο ζητάμε και στις περιπτώσεις καραντίνας, όπου δεν υπάρχει άλλη λύση, να χορηγείται ειδική αναρρωτική άδεια, όπως ισχύει και για τους εργαζόμενους του Δημοσίου. Κάτι που άλλωστε ανταποκρίνεται στην κατ' εξοχήν υποχρέωση του εργοδότη να προστατεύσει την υγεία του προσωπικού του, πόσο μάλλον σε περιπτώσεις τέτοιας έκτασης απειλής για τη δημόσια υγεία.

Β) Η παράταση της δυνατότητας εργοδοτών, που έχουν εξαντλήσει τα νόμιμα προβλεπόμενα ανώτατα όρια υπερωριακής απασχόλησης των εργαζομένων τους, να τους απασχολούν υπερωριακά χωρίς σχετική εγκριτική απόφαση του Υπουργού Εργασίας μετά από γνώμη του Ανώτατου Συμβουλίου Εργασίας, χωρίς βέβαια υπέρβαση των ανώτατων ημερήσιων και εβδομαδιαίων ορίων εργασίας που προβλέπει ο νόμος, μέχρι και την 31.12.2020 (Άρθρο 18 του σ.ν.)

Η διάταξη αυτή λειτουργεί εξίσου διαβρωτικά για τα ωράρια εργασίας και τον απαραίτητο έλεγχό τους. Η παράταση της συστηματικής υπέρβασης των ανώτατων ορίων υπερωρίας χωρίς έλεγχο και άδεια δεν έχει καμιά δικαιολογητική βάση στις σημερινές συνθήκες ύφεσης και ανεργίας, ούτε μπορεί να συνδεθεί με ανάγκες αντιμετώπισης των συνεπειών της πανδημίας.

Αντίθετα, θα έπρεπε να αποτρέπονται κάθε είδους υπερβάσεις του συμβατικού ωραρίου, με πρώτο βήμα την απαγόρευση της υπερεργασίας, που αποτελεί παγκόσμια πρωτοτυπία, ώστε να δημιουργούνται νέες θέσεις εργασίας σε κλάδους με συνεχείς μειώσεις προσωπικού, όπως είναι και ο τραπεζικός.

Γ) Για τις ρυθμίσεις, τέλος, που αφορούν στις ευάλωτες ομάδες εργαζομένων, ακόμα εκκρεμούν οι Υπουργικές Αποφάσεις που ορίζουν τις κατηγορίες αυτές, όπως και τη συγκεκριμένη διαδικασία που θα μπορούσε να οδηγήσει, ως έσχατο μέτρο, ακόμα και σε αναστολή της σύμβασής τους, εφόσον αιτιολογημένα εξαντληθεί κάθε άλλη δυνατότητα να εργαστούν με ασφάλεια.

Και στο θέμα αυτό θέση μας είναι ότι οι ευάλωτες ομάδες εργαζομένων δεν πρέπει να τιμωρούνται με αναστολή της σύμβασής επειδή είναι... ευάλωτες! Αυτό είναι άδικο και ανεπίτρεπτο. Πρέπει, αντίθετα, με ευθύνη της Διοίκησης κάθε Τράπεζας και με την επαγρύπνηση όλων των Συλλόγων, να αξιοποιούνται όλες οι δυνατότητες εναλλακτικής τους απασχόλησης, χωρίς βλαπτικές συνέπειες στις αμοιβές, στα εργασιακά δικαιώματα και στην επαγγελματική τους εξέλιξη.

Συναδέλφισσες, Συνάδελφοι,

Η πανδημία συνεχίζει να αποτελεί μείζονα απειλή.

Δεν εφησυχάζουμε.

Δεν παύουμε να διεκδικούμε ασφαλείς συνθήκες εργασίας και τη μέγιστη δυνατή προστασία για τους συναδέλφους και το συναλλασσόμενο κοινό.

Παράλληλα, δεν πρέπει και δεν πρόκειται να επιτρέψουμε τα όποια «έκτακτα μέτρα» να παγιωθούν και να διαβρώσουν τα εργασιακά μας δικαιώματα, να αλλοιώσουν θεμελιώδεις κανόνες, το ωράριο και τις συλλογικές μας συμβάσεις.

Με συναδελφικούς χαιρετισμούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΚΟΣ

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΣ